

Majories i minories

Sembla ser que, després de la pujada lògica que va seguir la mobilització de l'11 de setembre, hi ha cert interès a refredar l'embranchida independentista, a retornar els esperits dubtosos i les ànimes indecises a les aigües manses d'una suposada moderació. Una posició moderada que passaria per assumir que l'únic canvi a què podem aspirar els catalans no passa per conformar-se amb l'estretor de mires de qui ens administra ni per alliberar-se'n radicalment, sinó per una tercera via que, al capdavall, no seria gran cosa més -de fet, tampoc ningú ho ha concretat- que la paradeta autonòmica que ja tenim. Això sí: canviant-li el nom.

Els qui s'escarrassen, amb tota legitimitat, a vendre les virtuts d'aquesta via intermèdia (ja sigui per plantejar l'articulació d'un estat federal o, simplement, per millorar el finançament), no sé fins a quin punt són conscients que el que ells proposen no és gran cosa més que el que ja constava a la proposta d'Estatut que l'any 2006 va sortir de Catalunya i que de seguida, malgrat les promeses de respecte, va ser retallat, esmenat i escapçat en algunes qüestions clau quan va arribar a Madrid i després de passar pel Tribunal Constitucional. La tercera via, de la qual ara tothom parla (alguns, com si acabessin de descobrir la sopa d'all), era aquell Estatut de Miravet que, amb tota probabilitat, una àmplia majoria de catalans hauria acceptat si hagués pogut desenvolupar-se plenament. A hores d'ara, sorprèn que encara hi hagi qui es pensa (amb tot el dret de pensar-ho, només faltaria!) que les aspiracions sobiranistes dels catalans s'apaivagarien amb un altre peix al cove o amb un nou plat de lleties.

Tot sigui per la bona convivència, diuen. Tot sigui per evitar l'anomenat xoc de trens. Com si fins ara a Catalunya tothom hagués combregat amb una mateixa roda de molí, com si fins ara els independentistes no haguessin existit i, per tant, no haguessin hagut de callar sabent-se minoria. O potser és que, acostumats a callar, haurien de continuar fent-ho ara que, com apunten totes les enquestes, són majoria. Quina mena de pau social és aquesta que, per existir, ha de mantenir callada la majoria de la població? Com és que, quan l'equilibri de forces estava invertit, ningú no parlava de xoc de trens ni de posar bastons a les rodes de la convivència? Què fa pensar que abans els catalans no estàvem dividits? És clar, que estàvem dividits. Però la divisió, en un sistema democràtic, no té perquè alterar la convivència. Si abans els uns acceptaven, amb més o menys desgana, l'Espanya unida i indivisible, perquè els altres eren més, semblaria lògic que ara fossin els altres, que són menys, els qui acceptessin la voluntat d'una majoria popular... No era això, la democràcia?